

14. *Nine Eleven*

Revelstoke ontwaakt. Vertrouwde kampeergeluiden luiden een nieuwe dag in. Het openen van deuren en ritsen wordt afgewisseld met gedempte stemmen en voetstappen op weg naar de wasgelegenheden. In de beslotenheid van de campers en caravans worden de bedden opgeruimd, staan de ontbijttafels klaar en is de koffie aan het pruttelen.

Wij ontbijten buiten in het voorzichtige zonnetje, pakken de tent in en zijn startklaar voor een nieuwe fietsdag. Dan ontstaat er ineens wat rumoer op de camping. Een tamelijk verwarde Amerikaan schiet ons en alle andere kampeers aan en bazelt iets over het nieuws van de ochtend. 'Did you hear?' Hij heeft het over een ongeluk in New York maar is uiterst vaag over het hoe, wat en waar. Het is iets met een vliegtuigen dat in een gebouw terecht is gekomen. Door de discussies en de daarop volgende speculaties groeit de verwarring. We voelen een vreemde spanning ontstaan, maar weten niet goed waarom. Tenslotte zit er niets anders op dan het onbestemde geroezemoes achter ons te laten en ons te richten op de route die voor ons ligt.

Ik volg de route van vandaag door met mijn vinger over de kaart van Canada te lopen. We zullen vanuit Revelstoke langs Upper Arrow Lake naar Shelter Bay fietsen. Daar nemen we de ferry naar Galena Bay. Over highway 31 zullen we dan via Trout Lake naar Gerrard fietsen. De namen van deze plaatsjes zeggen me nog niets. Ik weet alleen dat we in een toeristisch gebied fietsen, omringd door Nationale Parken, uitlopers van de Rocky Mountains en talloze meren. Toeristisch staat in dit geval ook voor weids, uitgestrekt, leeg en nagenoeg onbewoond. Hier zijn nauwelijks winkels, hier is weinig verkeer. Hier fietsen we in alle rust, slechts verstoord door af en toe een truck volgeladen met hout.

Het is heet vandaag, bloedheet. Een groot contrast met vorige week toen we over de Icefields Parkway fietsten. Op die bekende, fabelachtige weg door de Canadese Rocky Mountains, langs gletsjers en meren, werden we verrast door winterse toestanden, door kou en vorst. Begin september en in de bergen viel de eerste sneeuw. Ik fietste met vijf laagjes kleding, lange broek, handschoenen en muts. Terwijl nu, nu we het hooggebergte uit zijn, een shirtje volstaat en een pet, zonnebril en zonnebrand onmisbaar zijn. Wat niet veranderd is, is het feit dat we ook vandaag weer volop moeten klimmen. Niet meer tot grote hoogtes maar wel lang en vaak pittig. Aanvankelijk fietsen we over comfortabel asfalt, maar dat maakt op een gegeven moment plaats voor gravel. De gravelweg wordt nog steeds aangeduid als highway 31, terwijl het voelt alsof we ons op een afgelegen *byway* bevinden, alsof we op een verkenningstocht zijn in plaats van op doorreis.

Onze pauze in Trout Lake, een dorpje aan het gelijknamige meer, wordt een gedenkwaardige stop. Hier krijgt het verwarde verhaal van de Amerikaanse handen en voeten. In de *convenience store*, de gemakswinkel, hebben enkele dorpingen zich verzameld rondom de televisie. CNN-beelden van de aanslagen op het WTC banen zich nietsontziend een weg de wereld in. De beelden landen met moeite in mijn hoofd. Ongeloof, verslagenheid, angst en boosheid wisselen elkaar af. De schok is groot. De contrasten zijn groot, te groot. Ik voel me bijna bezwaard dat we onbekommerd vakantie aan het vieren zijn. Hier staan we dan, vrolijke, nietige toeristen, ergens in een afgelegen deel van Canada. Onze focus ligt op genieten, op uitrusten, op gezelligheid. Op verder gaan. Wat kunnen we doen? Niets anders dan de reis vervolgen. De zwarte schaduw die geworpen is over de onschuld van het reizen, blijft hangen.

We gaan verder, naar Gerrard. We klimmen weer, begeleid door een felle zon. Slingerend volgen we het Trout Lake zuidwaarts. De uitzichten over het inmiddels laag onder ons gelegen meer zijn fenomenaal. Jammer genoeg gaat het met de kwaliteit van de gravelweg bergafwaarts. De kuilen en losse stenen vergen aandacht en stuurmanskunst. Ik raak vermoeid, zweet, hijg, laveer en slinger over de weg. Het klimmen gaat steeds moeizamer, de fantastische vergezichten kunnen het afzien nauwelijks verzachten. Lijdzaam hap ik het stof dat door het passeren van die enkele auto die deze weg heeft weten te vinden, opstuift. We zitten al boven de duizend meter. Dan zijn we eindelijk weer een top gepasseerd en mogen we hobbelen afdalen naar het meer. Het gaat goed tot een paar kilometer voor het einddoel. Mijn voorwiel klapt om, ik glijd onderuit. Onder het gewicht van mijn zwaarbeladen fiets schuif ik over de stenen en kiezels en kom pas een paar meter verder tot stilstand. Net voordat de weg ophoudt en de diepte begint. Bij het opstaan merk ik hoe geschrokken ik ben. Mijn hart gaat als een razende tekeer, mijn benen trillen. Met de nodige moeite weet ik mijn fiets overeind te krijgen. Hoe ernstig is de schade? Terwijl ik de fiets bekijk is er ineens overal bloed. Het komt onder het laagje zand vandaan dat mijn armen en benen bedekt. Schaafwonden laten zich gelden. Mijn lijf voelt plotseling beurs en stram en doet overal pijn. Op een paar krasjes na mankeert mijn fiets niets, ik ben degene die verzorging nodig heeft. Verdorie. Ik word kwaad, op mezelf en op Henk. Waarom kon ik niet beter opletten? En waar blijft Henk nou? Hij zal nu toch wel in de gaten hebben dat er iets gebeurd is en terugkomen?

Ik zucht diep, verwijten maken lost niets op. Ik moet actie ondernemen. Zo goed en kwaad

als het gaat sproei ik met een bidon wat water over mijn bebloede handen. Terwijl de wonden blijven bloeden ga ik in mijn fietstassen op zoek naar jodium en pleisters. Wat een gehannes. Waarom zitten die spullen altijd ergens onderin, in de verkeerde tas? Door mijn onhandige manoeuvres en gebrek aan coördinatie lijkt het eeuwig te duren voordat ik mezelf een beetje opgelapt heb. Achter mijn ogen voel ik tranen van frustratie branden. Een kwartier later haal ik Henk in die onder aan de afdaling staat te wachten. 'Waar bleef je nou?' roept hij. Ik hoor de irritatie in zijn stem. Hij krijgt meteen de volle laag: 'Jij denkt ook alleen maar aan jezelf. Ik had wel dood kunnen zijn!'

Het kleine leed en de ergernis verdwijnen als we in Gerrard aankomen. Of liever gezegd, op Gerrard aankomen. Want Gerrard is niet meer dan een primitieve camping en bestaat uit een paar open plekjes in de wildernis, dicht bij het meer, met een tafel en een vuurkorf. Er zijn wc's, van het type 'outhouse'. Een paar diepe gaten in de grond met een houten huisje eromheen. De plek is stil. Idyllisch. Het late middagzonnetje is nog aangenaam warm en de aanwezigheid van het meertje maakt de plek tot een perfecte en luxe kampeerplek. Het water wordt gretig en voor diverse doeleinden gebruikt. We nemen een bad, vullen de drinkvoorraad aan, koken en wassen af. En ik spoel mijn wonden uit.

Er is één medekampeerder, een Duitser met een camper. Hij zag gisteren een grizzly beer over deze camping lopen en komt ons waarschuwen. Er zit niets anders op dan ver van de tent te gaan koken en alle spullen die ruiken buiten de tent te houden. Omdat er op deze camping geen *bear proof* containers zijn, hijsen we 's avonds onze etenswaren en toiletartikelen hoog in een boom, buiten het bereik van beren, hopen we.

's Nachts zie ik vliegtuigen in het WTC knallen, voel ik mezelf weer over de stenen stuiteren en zie ik beren bij de tent. Beren die op mijn bebloede ledematen afkomen. Angst, verwarring en tegenstrijdigheden wisselen elkaar af. De nacht in Gerrard is omringd met allemaal vreemde, niet vertrouwd geluiden, geluiden die de beelden die in mijn hoofd rondspoken krachtig weten te versterken.

Rit van Revelstoke naar Gerrard.

Canada: van Calgary naar Vancouver, via de Icefields Parkway en de Kettle Valley Railway. 2001.